

CARLO COLLODI

AVENTURILE LUI PINOCCHIO

TEXT REPOVESTIT DE CATERINA FALCONI
ILUSTRAȚII DE FRANCESCA PESCI

TRADUCERE DIN ENGLEZĂ DE ADRIAN CUBOTARU

CUPRINS

CAPITOLUL I – O BUCATĂ DE LEMN	7
CAPITOLUL II – HAINE DIN HÂRTIE COLORATĂ	17
CAPITOLUL III – PĂPUȘARUL MĂNÂNCĂ-FOC	24
CAPITOLUL IV – CEI DOI PUNGĂȘI	33
CAPITOLUL V – ZÂNA CEA BUNĂ	41
CAPITOLUL VI – CÂMPIA MINUNILOR	49
CAPITOLUL VII – ȚARA ALBINELOR HARNICE	56
CAPITOLUL VIII – ȚARA DISTRACTIILOR	66
CAPITOLUL IX – FAIMOSUL MĂGĂRUȘ PINOCCHIO	77
CAPITOLUL X – PINOCCHIO DEVINE BĂIAT CA TOȚI BĂIEȚII	85

O BUCATĂ DE LEMN

Un tâmplar bătrân, zis Cireașă, deoarece nasul lui era întotdeauna roșu și lucitor, a găsit o bucată de lemn în atelierul său. Habar nu avea cum ajunsese ea acolo, dar arăta bine și bătrânul și-a zis să facă din ea un picior de masă. El a luat barda în mână și a început să curețe lemnul de coajă. Dar s-a oprit îndată, căci o voce ascuțită a strigat cu putere:

– Nu lovi în mine! Mă doare!

Meșterul Cireașă a rămas cu gura căscată. De unde venea oare glasul acela pițigăiat? Poate că îi vorbise chiar bucata aceea de lemn? Ce nerozie! Când a dat să mai scoată niște așchii de pe ea, vocea a protestat din nou. Exact în momentul acela, cineva a bătut la ușă și în atelierul lui Cireașă a intrat Geppetto, poreclit

Mămăliguță, pentru că purta o perucă de culoarea mămăligii.

Era un unchiaș vioi și arătos, dar și supărăcios de felul lui.

– Bună ziua, meștere

Anton! Vreau să te rog să-mi dai o bucată de lemn, a zis el.

– Și ce ai de gând să faci cu ea, mă rog? l-a întrebat moș Cireașă.

– Păi, vreau să-mi meșteresc o păpușă din lemn care să poată dansa și face tumbe. Și cu această marionetă vreau să colind lumea, ca să câștig și eu o pâine.

– Bravo, Geppetto! s-a auzit din nou vocea aceea ascuțită.

De data asta era limpede că vorbise bucată buclucașă de lemn și cei doi tâmplari au privit lung unul la altul.

– Poți să iei bucata asta, că m-am săturat de ea! a zis meșterul Cireașă.

Geppetto a părut mulțumit de darul acela și s-a dus cu el acasă. Casa lui Mămăliguță era, de fapt, o odaie mică și întunecată. Înăuntru se găseau doar un pat, un scaun și o masă, care apucaseră și zile mai bune. Într-un ungher al încăperii se afla o sobă, iar pe peretele ei era zugrăvită o oală care dădea în clocot.

Geppetto era, în realitate, un om foarte sărac, dar care nu se descuraja niciodată. Bucuros că pusese mâna pe bucata de lemn a lui moș Cireașă, s-a apucat fără întârziere de lucru.

– Ce nume să-i dau? Aha! Știu! Pinocchio! vorbea el cu sine însuși, ciopbind la păpușă.

Dar când a făcut ochii marionetei, aceștia au început să se rotească în toate părțile și să-i urmărească mișcările:

– La ce vă uitați voi, ochi de lemn?

a întrebat tâmplarul, dar lemnul a tăcut și Geppetto a strujit nasul.

Vai, nu trebuia s-o facă! În aceeași clipă, nasul a început să se lungească și cu cât meșterul încerca să-l scurteze, cu atât el devenea mai lung, crescând întruna. Iar când Geppetto a cioplit gura, aceasta a izbucnit imediat într-un hohot de râs și a început să-l tachineze pe tâmplar.

– Nu mai râde atâta! s-a stropșit Geppetto și gura s-a închis, dar și-a lăsat limba afară.

Geppetto s-a prefăcut că nu vede și și-a văzut mai departe de treabă. În scurt timp, păpușa s-a pricopsit cu un gât, cu un corp, cu picioare și mâini. După asta, meșterul a pus păpușa de lemn pe picioare, a luat-o de mâini și a învățat-o să facă primii pași. Văzând că poate să umble singur, Pinocchio s-a repezit spre ușă și a zbughit-o din casă.

– Stai, stai, Pinocchio! striga Geppetto, alergând după păpușă pe ulicioarele târgului. Opriți-l, opriți-l! îi ruga el pe trecători care, în loc să-l ajute, se tăvăleau de râs.

Era o scenă, într-adevăr, hazlie: un bătrân sărăntoc alergând după o păpușă de lemn cu nasul lung și ascuțit. Un polițist ce se afla prin preajmă a auzit zgomotul pe care îl făceau picioarele de lemn ale lui Pinocchio pe caldarâm și a crezut că din grajdul vreunui cetățean fugise un mânz mai nărăvaș. Hotărât să oprească animalul, gardianul s-a postat în mijlocul drumului, cu picioarele îndepărtate. Zărindu-l, Pinocchio a încercat să i se strecoare printre picioare, dar polițistul l-a înșfăcat cu îndemănare de nas și i-a întors lui Geppetto păpușa fugară.

Între timp, în jurul lor se adunaseră mai mulți gură-cască și tot atâția pierde-vară.

– Când ne întoarcem acasă, va trebui să-mi dai socoteală pentru pozna asta! a mormăit Geppetto, amenințându-l cu răfuiala.

Dar gloata a trecut de partea păpușii:

– Biata marionetă! Geppetto, nerodule, de ce vrei s-o bați?

Și oamenii l-au vorbit atât de rău pe Geppetto, încât polițistul s-a răzgândit, eliberându-l pe Pinocchio și ducându-l pe tâmplar la închisoare. Rămasă singură, păpușa a rupt-o la fugă și a străbătut maidanul care o despărțea de odăița lui Geppetto, sărind peste movile, garduri și gropi cu viteza fulgerului. Ușa casei era întredeschisă și Pinocchio a intrat în odaie, trântindu-se pe podea și chicotind satisfăcut.

– Ce fericire că sunt liber! Nici nu mă gândesc să mă duc la școală ca alți copii! Mâine voi pleca de aici și voi vedea lumea! Voi prinde păsări și voi alerga după fluturi!

Tot atunci s-a auzit un sunet ciudat: